

CO BOELHOUWER: ik zal hem niet snel vergeten.....

Zaterdag 12 november, Onder Ons/Beverwijk, half vier 's-middags : Richard Wolthuizen komt binnen bij de officiële opening van het Onder Ons-clubhuis. Ik stond met mijn voorganger bij de krant Joop Heinsbergen kort bij de ingang en Richard liep ons tegemoet. “Martien, krijg net een telefoontje van Peter. Co is overleden!” Even een moment van twijfel. Joop riep ontzet: “Co? Hij komt hiernaartoe met Nel en Hannie, mijn vrouw!” Verbazing en vertwijfeling. Hoe kan dat nou? Afijn, het bericht zoemde snel door de ruimte. Lief en leed ligt –zoals altijd- dicht bij elkaar. Enerzijds deze feestelijke opening in bijzijn van veel biljartvrienden -allemaal ook Co's vrienden en bekenden- anderzijds dit overlijdensbericht van de man die in de laatste decennia de biljartsport mede structuur heeft gegeven. Even later thuis vertelde ik mijn Astrid wat er gebeurd was. Ook zij schrok. Ondanks dat wij samen als geen ander wisten hoe het met Co's gezondheid gesteld was. Toen ik even eerder hem kort sprak (en wat langer op de districtsvergadering), was Co duidelijk: “Ik leef bij de dag”. En dat wist hij! En dat wist ik! En dat wist Astrid en vele anderen! En toch die schok. En toch meteen de gedachten naar Nel, Peter en zijn vrouw, hun kleine meid en de rest van de familie. Ook zij moeten zich rot geschrokken zijn (*veel sterkte de komende periode!*)

Volgende dag in de archieven gedoken want de realiteit achterhaalt je snel: dit moest wel de krant in. De biljartwereld moet dit weten! En al bladerend met Astrid samen kwamen er zoveel herinneringen bij mij boven. Ik ken Co een half mensenleven lang. Daar sta je niet bij stil maar het zal zo 1976/77 zijn als ik hem leer kennen bij de BC Suisse, de club van mijn vader. Co –wonend om de hoek- kwam binnen bij Café Fabel aan het Pretoriaplein, ging lekker aan de slag als biljarter en had snel oog voor organisatie. Eerst in de club waarvan hij o.a. voorzitter werd en later in het districtbestuur. Als biljarter, maar ook als bestuurder had hij een prima eigenschap: hij gaf nooit op! Wat biljarten betreft vergeet ik één finale libre klein 1e klasse nooit. Puur en alleen op inzet en mentaliteit zorgde Co ervoor dat op de slotdag nog vijf spelers in aanmerking kwamen voor de titel. Co verloor zelf niet, maar remiseerde meerdere keren vanuit hopeloze achterstand waarmee hij zijn kansen, maar zeker die finale levend hield (Kees Kreukniet werd kampioen). Als bestuurder kwam die mentaliteit ook naar voren. Je moest van zeer goede huize komen om hem van zijn ongelijk te overtuigen. Het werd hem soms kwalijk genomen ALS hij gelijk had. In die jaren en daarna heb ik altijd een goed contact met hem gehad. Als organisator/bestuurder kon ik altijd bij hem terecht met vragen of -voor mij- onduidelijkheden. Heb veel van Co geleerd; zaken waar ik nu nog profijt van heb. Schreef ik iets waar Co zijn zegje over wilde doen, belde hij mij en spraken we erover. Eén keer was hij ronduit boos op mij. Ik weigerde deel te nemen aan de finale Hoofdklasse libre! Cees Ruitenbergh was geplaatst voor die finale, had zich een jaar eerder verslikt in o.a. Piet Visser en ik wist wat er ging gebeuren: Cees zou met 20, 30 gemiddeld kampioen worden! Die fout maakte hij geen tweede keer en ik had geen zin om aan een kansloze missie te beginnen met hooguit 10 gemiddeld. Co witheet! Tot na die finale: hij belde mij en had begrip voor mijn beslissing. “Maar voortaan doe je mee de Gier!” en dat heb ik ook altijd gedaan. Na zijn periode als districtsvoorzitter waarin hij echt Kennemerland weer op de kaart zette – OOK bij de KNBB!- nam hij gas terug. Zelf biljarten werd uitsluitend recreatief. Zijn vechtersmentaliteit aan de tafel kostte zoveel kracht dat hij zichzelf hiertegen in bescherming moest nemen. En hij verveelde zich niet. Er was altijd nog die andere grote hobby: sportvissen! Ik heb menig keer bij hem (en Peter) aan de waterkant staan kijken. Ook gingen we soms vanuit Café Fabel met een groepje vissen op zondagochtend. Lachen, gieren, brullen maar vaak wel met een Boelhouwer als winnaar. De laatste jaren ontmoette ik Co bij vergaderingen, toernooien, competitie, noem maar op. Altijd even een gesprek. Altijd was er contact, een goed en respectvol contact. De fusie Bollenstreek-Kennemerland kwam, een gebeurtenis waar hij niet echt blij mee was. Niet om de Bollenstreek, maar gewoon om het feit dat hij vond dat Kennemerland op zich sterk genoeg zou zijn in een gereorganiseerde KNBB. Maar toen het eenmaal een feit was, lag hij zich er uiteindelijk bij neer. “Zijn” kaderteam Friends&Co hield hem betrokken. Als

teamleider deed hij alles om die jongens bij elkaar te houden. De laatste seizoenen spelen zij bij Onder Ons en dus kon je Co daar vaak treffen. Vaak? ALTIJD.

Eind 2010 volgde weer eens een ziekenhuisperiode. Co's gezondheid was en bleef een bron van zorg, al maakte hij zich daar ogenschijnlijk nooit zo druk om. Op de vraag "Co, hoe is het?" kreeg je steevast het antwoord "Prima!" Hij was geen zeurpiet, nooit geweest ook.

Eigenwijs? Eigenzinnig? Overtuigd van eigen kunnen? Ja, dat wel! Maar dat zijn prima eigenschappen, zeker als je waarmaakt wat je toezegt. En dat deed hij als clubvoorzitter, districtsbestuurder, districtsvoorzitter en teamleider.

Ja, ik zal hem missen. Hoop deze week nog even persoonlijk afscheid te nemen. Op Co's uitvaart kan ik er niet zijn in verband met de Piet Rijnders Memorial bij Velsen. Co zou het -als geen ander- kunnen begrijpen. De wereld draait door; de biljartwereld ook.

Nogmaals: Veel sterkte gewenst aan de familie namens Astrid en Martien de Gier.